

מי שאמר פרק רביעי נזיר

כת.

עין משפט נר מצוה

מה א (מיי) פ"ה מהל' פסולי מוקדשין הל"מ) [מיי פ"ג מהל' שגגות הל' ג:]
 מו ב מיי פ"טו מהל' פסולי מוקדשין הל' ו ופ"ד מהל' מעילה הל' ג:
 מו ג ד מיי פ"ד מהל' מעילה הל"ה [ע"ש כ"ט:]
 מה ה מיי פ"ד מהל' טירות הל' ח:

תורה אור השלם

1. ואם כפש' יביא קרבנו לחטאת נקבה תמימה ויקרא ד לב יביאנה: או הודע אקלו חטאתו אשר חטא והביא קרבנו שיעירת עזים תמימה נקבה על חטאתו אשר חטא: ויקרא ד כח

מוסף רש"י

בזמן שהן סתומין. שלא פירש עלן לקנות חטאת ואלו לקנות מעלה (ב"חיות כו.). שהרי מעל. ששולט מעות הקדש לחולין, דשמו לכר (ש"ס).

פי' הרא"ש

ת"ל על חטאתו דכתיב קרבנו על חטאתו בפי' שיעירת עזים והביא קרבנו על חטאתו: לא מעל ולא כיפר לא מעל בעושה כן בשוגג דאין מעילה אלא במשנה מרשות הקדש לרשות הפרט בשוגג. והכא מהקדש הקדש קא משני ולא מעל הלכך לא כפר דלא יצא הקרבן מחוקתו. ולכא דבשוגג לא כפר דין הוא נמי במחוקין לעוקר חטאת חלב ולעשוות חטאת דם דלא כיפר: שהרי מעל וכיפר: שהמעות אין בהם קדושת הגוף כשנתן לקנות בהם בהמה לצורך קרבן אחר יצאו לחולין הילכך כיפר: תלמוד לומר על חטאתו (בשעיר עזים) לא כתיב אלא חד וימנע על חטאתו. אבל גבי פשעה כתי' יביא קרבנו לחטאת. וכתביב בסוף הפרשה וכפר עליו הכהן על חטאתו: קחני מידת בהמה. שהרי אין אדם מגלה על בהמת אדם: [מתני'] נורק עליה אחד מן הדמים אינו יכול להפיר אחד מן הדמים אינו יכול להפיר שלאחר זריקת אחד מהדמים היא מותרת בין ולרשומה למהות ולכא זה עניו נפש הלכך לא מצי מפר. ור"ע סבר שאפי' ששחט ולא נורק אינו יכול להפיר ומפירש ב"מ משום הפסד קדשים מ"מ אדם הפיר מופר. ומי משמע אינו יכול להפיר דר"ע כמו אינו יכול להפיר דת"ק. וזמיה הוא דאם נטמאת שהביא קרבן טומאה: ד"בא בתגלחת טהרה. דהו סוף נזירותה אבל תגלחת טומאה יפר.

ש"הרי לא מעל. שגג אס שגג והקריב קרבנו על הדם קרבן של חלב דלכתי בקדושתיהו קאי כיון דבהמה קדושה קדושת הגוף ולא נפק לחולין דכתי כיון ש"ה נהנה ממנה לא כיפר דמזיד דלא עשה כלום שאינו יכול להסתכר בקרבן של דם כלל ד' לא מעל אס עשה (יב) שגוג הוהיל ואינו מוהילאו מרשות הקדש אלא מהקדש זה להקדש אחר ומתוך שלא מעל לא כיפר והכי מפרש ליה דפרק בתרא דכריתות (דף טז:) ואחר"כ שאנו רואין שגוג דלא (י) כיפר דין הוא כשנתכוון לעקר חטאת חלב ולעשות חטאת דם דלא כיפר ה':

על חטאתו. וכפר (ה) הכהן על חטאתו ככצשה דחיד כתיב אלמא דמזיד אינו יכול לשנות אפי' זמעות וכן מניח דמסופתא דכריתות [פ"ד] הפריש מעות לחטאת חלב והציאוס על חטאת דם לחטאת דם והציאוס לחטאת חלב שגוג מעל לפיכך כיפר דמזיד לא מעל לפיכך לא כיפר [אלמא] דמזיד אף זמעות לא כיפר וכ"ש בהמה דלא מצי משנה (ו) ולפי' זו המסופתא משמע דכתיב קרא אחרתא על חטאתו ולא פסוקי רשון שדרש כבר: (ז) ה"ג שהרי מעל וכפר שהמעות אין בהם קדושת הגוף ויוצאין מקדושתן בקל וכשמשנה אותו לקרבן אחר נפקי המעות לחולין והרי הן חולין זיד מוכר בהמה דאי לא נפקא לחולין לא מעל ולכך נמי כפר שגוג ולכך דמזיד מעל ימנע דכפר הוהיל שייך בהו שני (ח) שגוג למכר ומעל וכיפר ולא דמזיד ומיהו אי לא הוה ילפי' [קרא ה"א] מויד וכפר' אע"ג שדרשנו (ט) וכפר על חטאתו עד שיהא קרבנו לשם חטאתו תרתי שמעינן מיניה דלאמרינן דעלמא (גיטין דף נג.) אסם ולא שותפין אסם ולא אפטרופוסים אסם ולא המורס את שאינו שלו וכולהו דרשין מחד אסם: קתני מיהא. לעיל דאינו מגלה על בהמת אביו מצי לאו אפילו בעלת מוס אפי' כמפורשין

בזמן שהן סתומין. כדכתיב שזילהי ממני: ט"ז. ואס ככש יביא קרבנו בקרבנו יולא כו'. ואית דרשוי ליה מקרבנו קמא: מן הקלה על הקלה. משזועת העדות לשזועת הפקדון או לשזועת ציטוי: מן החמורה על החמורה. מחלב לדם מחייבי מיתות לחייבי כריתות שגוג: שכן אס הפריש בהמה על החלב שאלכ שגוג והביאה על הדם שאלכ שגוג: שהרי לא מעל לפי שהוה קדושת הגוף ואי אפשר לו להזילהי לחולין לפיכך לא כיפר וכדלמרי' דפרק (ז) [בתרא] דכריתות(י) דכיון דלא מצי מעייל כפורי נמי לא מכפר: (י) שהרי מעל וכפר. דכיון דלקח בהן חטאת אחר שלא הופרש לשמן הוה ליה כמפיק לכו לחולין ומעל וכיון דמעל צו אמרי' וכפר דהוה קרבן מעליא: ט"ז. וכפר עליו הכהן (י) על חטאתו דלעולם לא כפר עד שיהא קרבנו לשום חטאו שאע"פ שמעל לא כיפר (י) שהרי מעל זמעות. כל דכר שיוצא לחולין אית זיה מעילה והוהיל דלית זיה מעילה כיפר: קסני מיהא בהמה. שהרי אין אדם מגלה על בהמת אביו מאי עממא לאו משום דכמפורשת דמיה מאי לאו אפי' בעלת מוס: מאי איניא דמני. אכל יולא זמעות שהפריש כו':

מתני' באשה מנוולת. שאינה שותה יין: ג"ב. דאי ר"א. כיון דתגלחת מעכבתה שלא לשמות יין דלאמרינן דפרק ג' מניין [לקמן דף מו.] ואחר ישתה הנזיר יין(י) אחר מעשים כולן דכרי ר"א הילכך כיון דלא גילתה אסורה ציין והוה לה ניוול דכתיב (וכריה ט) ומינס ניוול כמולות עליך מני מפר אע"פ שזרקו עליה כל הדמים: ולתנא (ב) מאיר) אומר אף בתגלחת הטהרה יפר שהוה יבול לומר אי אפשי באשה מגלחת: ג"ב. מתני' דלא כר' אליעזר דאי ר"א (ג) האמר תגלחת מעכבת וכיון דלא גילתה אסירה בחמרא וכיון דאית לה ניוול מצי מיפר (ד) (ובהא פליגי) תנא

(א) [פ"ה ל"ג וכן בתוס' פ"ג יפ"א, (ב) לקמן דף מו., (ג) ס"א ל"ג, (ד) דף מו. א., (ה) ב"מכר ו', (ו) ל"ג כן, (ז) ג"א מ"ד דלא מעל, (ח) ג"א ומתקם,

נוסחת הריב"ן

(א) קמא: (ב) [שהרי מעל וכיפר] לפתא ככ"י: (ג) ממתעלה:

הגהות הב"ח

(א) גמי' זמעות שהפריש אביו אפילו מן הקלה: (ב) שם קרבנו לשום חטאתו יכול לא יא' בהמה שהפריש לעשות אפילו מן הקלה על הקלה או מן החמורה על החמורה או מן הקלה:

הגהות מהר"ב

רנשבוג

(א) ג"ב' או כו' החמורה על החמורה אפי'. מיתב אפי' מנתק מכלל ומקומה בהם שהפריש לעמו: (ב) שם לעשות מעות מן. מיתב מן מנתק ור"ע על: (ג) רש"י ד"ה ת"ל וכפר ובי' שהרי מעל ובי' עד סופו. י"ב ע"כ שהרי מעל ובי' עד סופו זה מנתק לענין: (ד) תוס' ד"ה שהרי וכו' בקרבן של דם כלל. י"ב כולן אס' ואח"כ מיה' הגה"ה ה"ב מעל. א"מ: (ה) ב"א' ולעשות חטאת על דלא כיפר. י"ב כולן שייך היה מוקדק ה"ר' המגלה לעיל דף כו ע"כ ד"ה שהרי: (ו) ד"ה על חטאתו וכו' ולפירוט זו המסופתא. י"ב כ"ב לפירוט אלו תוס'. י"ב כ"ב סמך אחד על דברי תוס' אלו. א"מ: (ז) ד"ה ה"ב שהרי מעל וכפר. מנתק ה"ג וי"ב הגה"ה כ"ל. א"מ: (ח) ב"א' הוהיל ושין בהו שני קמ"ל כ"ל לענין: (ט) ב"א' אפי' שדרשנו וכפר. מ"י וכפר מנתק. וי"ב ככ"י. א"מ יע"ש: (י) ד"ה ד"ב' וכו' אינו יכול להפיר מפני שאפשר לנזח להפסד. מיתב שאפשר לנזח להפסד דלא והל"מ מן להפסד מנתק:

הגהות התוספות

1. מיתב מנתק.
  2. דל"ל וכיון. 3. י"ב
  3. בקרבן של חלב על דם כלל.
  4. י"ב דלמרי. 5. י"ב
  5. ג"ב ויכפר
  6. ג"ב ויכפר
  7. י"ב מוד נמי כיפר ואפי' כו'. 8. י"ב
  8. דנקבלה. 9. י"ב קרבנו טומאה. 10. י"ב
- משששששש.

שזכירה לחזור ולמנות נזיר. טהרה: ויכול לומר אי אפשי באשה מנוולת. פי' מעונה ומנועה משחיית יין. ור"מ אומר דאף בתגלחת הטהרה יפר משום דגלוח לאשה נוול ויפר כדי שלא תצטרך להתנוול בגלוח. ונ"ל דאפי' נורק [עליה] כל הדמים מיפר כל זמן שלא גלחה: